

Gudomlig inverkan

Cécile och Mats kör *Kul på hjul*

När du vaknar på morgonen, vet du aldrig vad dagen kommer att bjuda på. Vissa dagar blir gråa, vissa dagar blir lju-sa och vissa dagar blir gudomliga. Här ska du få höra om en dag, den 22 april, som överträffade mina förväntningar med flera hästlängder, eller med motorcykellängder, borde jag kanske säga.

Klockan visar 2:38 när jag öppnar ögonen. Jag känner mig ganska utvilad, trots att jag egentligen bara har sovit i knappt tre timmar. Börjar förstå Napoleon som också gick upp klockan 3 på morgonen. Nu måste jag tyvärr vänta och ligga kvar i sängen för att inte störa Mats sömn. Det är trots allt han som ska köra de nästan 300 km vi har till Kalmar där vi ska vara med på en avrostning som anordnas av Anders trafikskola/Adventurecoach Sweden och SMC Kalmar

Ovan: Besiktning och registrering på Kul på hjul 22 april 2023.

Text och foto: Cécile Tartar Jönsson.

Texten är ett utdrag ur En spättas dagbok

tillsammans med BMW MC-klubben Distrikt 11 (Småland – Blekinge).

Vi ska köra klockan fem, och Mats får sova ostört tills hans väckarklocka ringer kvart i fyra. Han ska hinna duscha och raka sig. Jag ligger kvar i sängen och låter tankarna vandra medan han går upp och gör sig i ordning. Jag blundar och försöker vila ändå, även om sömnen inte infinner sig.

Nyrakad kommer Mats tillbaka till sängen, ger mig en puss (eller flera) och jag får också masa mig upp. Är det resfeber? Är det för att jag ska vara alert hela dagen som jag vaknade alldeles för tidigt med sådan energi i kroppen? Det får vi se.

Knappt trettiofem minuter senare har Mats tagit ut motorcykeln ur garaget. Det är fortfarande lite mörkt ute, men dagen gryr långsamt och fåglarna kvittrar. Precis när klockan slår

fem startar Mats motorn och jag får tyvärr sluta lyssna på fågelsångerna.

Vi kör mot det gryende solljuset. Lunds silhuett avtecknar sig mot det begynnande ljuset på himlen. Stjärnorna slocknar den ena efter den andra. Vi har 273 km till Kalmar. Finns det något härligare än att köra mot en soluppgång?

Det känns som att jag förflyttar mig i Warp-fart (se Star Trek) – Mats kör i 125 km i timmen på motorvägen och kilometrarna försvinner under hjulen. Jag älskar mitt liv. Känner en otrolig tacksamhet för den här underbara morgonen jag får uppleva.

Ringsjön ligger som en blank spegel i det skånska landskapet. Bosjökloster tronar som en vit pärla över sjön. När vi kör upp för Linderödsåsen, sjunker temperaturen till minus en grad. Jag skruvar på reglagen till mina el-kläder, värmen stiger i kläderna och omsluter mig med ett skyddande varmt hölje. När vi kör ner för Linderödsåsen öppnar sig landskapet och jag njuter av att åka i soluppgången och få se den mest magnifika tavlan målad av Skaparen själv uppenbara sig för mina ögon. Pastellfärgerna i horisonten skiftas från mörkblå till lila, till rosa, till orange. Det är en kaskad av färger ju ljusare morgonen blir.

I Kristianstad når äntligen de första solstrålarerna upp över horisonten. Att se solens uppstigning är nästan vackrare än att se dess nedgång. Det är ett hypnotiserande brinnande klot som långsamt och majestätiskt reser sig över horisonten.

Att komma in i Blekinge är nästan som att komma hem; landskapet liknar trakterna i Frankrike där jag är uppvuxen. Klipporna på ömse sidor om vägen. Åkrarna som kantas av mossbelagda stenmurar. Klippblock som sticker upp ur marken här och var. Längtar lite till Frankrike.

Galtsjön ligger spegelblank. Jag spanar efter rådjur, men vi är de enda som är morgonpigga. Klockan 6:35 möter vi de första motorcyklister som lyfter handen och hälsar. Jag har egentligen haft behov av en bensträckare i snart en halv timme, men jag vill komma fram. Mats ska stanna på Shell-macken i Listerby så att vi kan fika där. Jag försöker sträcka på benen utan att störa Mats körning, och när jag börjar undra hur långt vi har kvar till macken, ser jag den. Det ska bli gott med kaffe och macka med sin make. Än så länge är jag inte trött, men med

Samling och genomgång inför start.

kaffe kommer förhoppningsvis energin stanna kvar i kroppen. Å, vad jag misstar mig.

När vi kör från macken får jag syn på en hel flock rådjur på en åker. Det är alltid magiskt att se dem. Vi ska vara i Kalmar klockan 9, men även om vi tog tid på oss med vår macka på macken, har vi nästan en och en halv timme innan vi ska vara på trafikcentret, så vi kan utnyttja tiden för att köra på små vägar. Det gör vi rätt i.

Vägen slingrar sig fram och parallellt med vägen flyter en bäck som vi följer uppströms. På vissa ställen ligger bäcken blank; träden och himlen speglar sig så att man knappt vet vad som är upp eller ner. På andra ställen forsar bäcken över små klippblock. På trädens kala grenar börjar några knoppar slå ut. Temperaturen stiger till 6 plusgrader. Solen skiner nu från en klarblå himmel. Jag känner mig välsignad. Men jag undrar om det var valium i kaffet. Jag känner mig dåsig, kan knappt hålla ögonen öppna utan bara vill sova nu. Jag blundar lite, men vill inte missa något av allt det vackra den här ljusa morgonen har att bjuda på, så jag öppnar

Uppskattad fika före dagens aktiviteter.

ögonen snart igen. Jag får ta en kopp kaffe till när vi kommer fram.

Tjugo minuter i nio har vi nått Kalmar. Vi tankar på Circle K-macken innan vi kör in till trafikcentret. Vi är inte först. Det finns redan ett stort antal motorcyklister som håller på att registreras. Vi välkomnas av Mikael Johansson från Adventurecoach Sweden som vill klistra en dekal på vår motorcykel. "Kul på hjul 2023" står det på dekalen. Det är precis vad jag tänker ha idag. Kul på hjul.

Mattias Olsson registrerar oss. Vi hade kontakt med varandra via mejl häromdagen då han undrade vem jag skulle åka med så att han kunde placera oss i samma grupp. "Jag är passagerare,

så jag kommer automatiskt i samma grupp som min chaufför", svarade jag. "Då kan jag sova lugnt" fick jag tillbaka med en blinkande smiley. Det är i alla fall någon som har fått sova. Det hade verkligen varit lustigt om jag hamnat i en annan grupp än Mats. Frågan är om jag hade velat byta ut min chaufför mot någon annan. Det tror jag inte. Jag testade med Robin, Mats äldste son, och den erfarenheten vill jag inte återuppleva.

Efter registreringen och besiktningen av motorcykeln bjuds vi på en macka och en kopp kaffe. Det återstår att se om det finns koffein i det här kaffet.

Vi hinner mingla och prata med några vi känner igen innan det är dags för samling och gruppindelning. I vår grupp får vi ta på oss orange tröjor. Det är totalt fyra grupper som får ha antingen en rosa, en svart eller en gul tröja. De med gröna tröjor är funktionärer och de med mörkorange tröja är instruktörer. Älskar färger. Allt blir så tydligt och färgglatt.

Första stationen blir körning på grus med bromsövning som första moment, för vår del. Jag skrattar därbak på motorcykeln och får en av funktionärerna att undra vad jag sysslar med. Det är slalomåknigen som får mig att skratta när motorcykeln gungar och jag vaggas lugnt. Det är som att åka karusell. Det blir också garagevändning, det vill säga en U-vändning, köra mellan två plankor eller på den ena, och slutligen stanna med vänster fot på en betongplatta halvt nergrävd i marken. Mats klarar allting galant.

När vi har roat oss på grus i en timme som kändes som fem minuter, är det dags för nästa station. Där är det broms på asfalt. Jag får lära mig något nytt som vi ska ha praktiskt nytta av på hemvägen. Mats får köra upp i 50 km i timmen och tvärbromsa. Deltagarna får lära sig att använda både handbroms och fotbroms vid inbromsningen. Vid första inbromsningen försöker jag snabbt hitta handtagen att ta tag i när Mats tvärbromsar. Idag har vi en extra väska på den vänstra boxen, så jag hittar inte handtagen och kan bara hålla mig med högerhanden. Jag

Instruktioner - Vi ska köra på grus.

Mats Jönsson med sin spätta Cécile Tartar Jönsson.

känner hur jag lyfter från sadeln och min hjälm krockar med Mats. Han får hela min tyngd på sig. Det var ingen bra teknik.

Efter varje inbromsning tar en instruktör dig åt sidan för att ge feedback. Nu är det inte bara Mats som får feedback, utan jag också. Det är Mattias som har tittat på oss och nu instruerar mig om att hålla kvar mina händer på Mats höfter och trycka ner honom när han bromsar. Jag har redan knipit med mina lår, såsom jag fick lära mig på avrostningen förra året (se Bumsen 3 2022), men nu ska jag alltså hålla kvar händerna där de vanligtvis brukar ligga på Mats höfter när jag åker. Det känns lite otrött i teorin, men visar sig vara mycket nyttigt i praktiken.

Mats kommer upp i 50 och tvärbromsar. Jag kniper med knäna och trycker ner med mina händer på hans höfter. Han stannar på ett mycket stabilare sätt; jag lyfter inte från sadeln utan håller mig själv kvar på plats. Precis som att knipa med knäna för att förankra sig själv, ska det visa sig på vägen hem att det här tipset förändrar Mats sätt att stanna och mitt att hålla mig på plats på sadeln. Men vad som ska hända när vi är på väg hem, det är jag än så länge helt ovetande om.

Det blir en svettig förmiddag och vi har alla förtjänat en paus. Vi bjuds på en mycket god och väl avvägd portion kycklingsallad till lunch.

Tredje momentet som vi ska få träna på efter lunchen är slalom- och serpentinkörning, samt inbromsning med undanmanöver på asfalt. De förstnämnda klarar Mats också galant, men inbromsning med undanmanöver är första gången han testar. Han klarar det fint men blir ändå bättre på att köra undan efter andra och tredje gången.

Tiden går fort när man har roligt, och nu har det redan blivit dags för dagens sista station. Här kommer kanske också tiden att gå fort, men vi långsamt. Vi ska få krypköra. Det går bra för oss. Mats är också duktig på det momentet. Han har tränat mycket själv och med därbak. Så han är säker. Vi får till och med beröm av Mikael för vi är två på hojen. Som vanligt är jag den enda passageraren. Synd att fler inte tar chansen att komma på avrostningen med sin partner. Om man nu åker tillsammans, borde också passageraren vara med, för det är väldigt nyttigt. Allt jag har lärt mig på de olika utbildningar jag har gått har jag haft praktiskt nytta av på vägarna.

Dagen lider dessvärre mot sitt slut men allt gott slutar gott. Vi får ett smakrikt wienerbröd som avslutningsfika innan alla skiljs åt. Känner återigen stor tacksamhet att jag har fått vara med idag. Vi har lyfts fram som goda förebilder av instruktörerna och funktionärerna. Vi visar att det går att vara två på hojen. Vi fick beröm för att vi var så samspelade och att jag satt avslappnad. Andra deltagare som själva fick kämpa var imponerade när vi krypkörde. Vi visade att en passagerare inte är något hinder. Det förutsätter dock att man tränar ihop. Jag fick själv som passagerare lära mig en ny teknik för att bli ännu säkrare därbak på hojen. Och som grädden på moset fick jag beröm av flera stycken för mina välskrivna texter. Tack alla ni! Stort tack till SMC och BMW MC-klubben för

Genomgång innan vi ska köra serpentin och bromsa med undanmanöver.

att de arrangerar sådana lärofyllda evenemang. Jag hoppas verkligen att fler går dessa trafikutbildningar som faktiskt förändrar livet för dig på vägarna.

Jag har verkligen haft kul på hjul idag, och nu har vi nästan 300 km hem att fortsätta att ha kul på. Vi kör tillbaka till Circle K-macken och tankar innan vi tar smala kurviga vägar hemåt. Vi kör igenom det vackra blekingska landskapet. Solen, som redan är på väg ner, står ändå fortfarande högt på himlen. Vi har många ljusa timmar kvar framför oss. Vi kör förbi gårdar. Det luktar gödsel här och var, och andra mer eller mindre behagliga dofter slår oss i näsan. Vi kör på broar över forsande vattendrag. Temperaturen stiger till 19 plusgrader.

Det är ett vackert landskap men det mättar ingen mage, bara själen. På väg mot Tingsryd kör vi förbi en gatuköksrestaurang, Ravemålet 2.o. Roligt namn, tycker jag. Vi stannar. Det blir hamburgare för Mats och fish and chips för mig. Också en väl avvägd portion intagen i

en trevlig miljö med mysig inredning. Jag blir lagom mätt så vi kan fortsätta färden hemåt. I Tingsryd är sjön inbäddad i solljus. Solen faller, men en molnslöja lägger sig för solen så att vi inte blir bländade när vi kör rakt mot den fallande brinnande stjärnan. Gud lägger sin hand framför solen för att beskydda oss.

Ljuset börjar dala. Vi kör igenom Ryd och förbi bilkyrkogården. Vi ska faktiskt dit i en utflykt med BMW MC-klubben om några veckor.

Nu passerar vi Skåneskylten, Osby kommun. Vi är tillbaka på hemmaplan. Vägen fortsätter på kurviga vägar genom det skogstäckta landskapet. Vi har i åtanke att rådjuren kan vara aktiva nu. Jag spanar vidare. Men det är inte ett rådjur jag ser. Nej, det är något annat större djur. Som står där och tittar på mig. Jag måste titta två gånger. Det står precis vid ett kalhygge i närheten av trädlinjen. Det smälter in bland de gråa klipporna. Jag ser dess ögon och sedan dess huvud och sist dess stora massiva kropp. Stoiskt. Som en vis gamling med några stänk av gråa hårstrån i pälsen. Han ser på mig rakt in i

*Mikael Johansson
från Adventurecoach
Sweden instruerar - vi
ska krypköra.*

ögonen. Han varnar mig. Det är en älg. Jag har aldrig sett en älg i det fria. Jag blir så tagen att jag nästan får gåshud. Ögonblicket är över på två sekunder. Men känslan varar för evigt. Jag blir andfådd. Jag klappar på Mats höft. Han sänker farten.

– Jag har sett en älg! Jag har sett en älg! säger jag två gånger.

Jag vet inte vad jag ska säga mer. Vägen fortsätter slingra sig och jag sitter som i trans på motorcykeln. Vad har jag precis upplevt? Men mina funderingar avbryts plötsligt av en kraftig inbromsning. Det står en fågel på vägen. Jag får direkt nytta av det jag lärde mig idag. Händerna kvar på Mats höfter. Kniper ihop med knäna. Vi är stabila på hojen. Mats får ner farten. Fågeln sitter kvar på marken och tittar på oss; befaller oss att sänka farten. Mats närmar sig. Fågeln står kvar. Ska Mats få göra en undanmanöver nu? Nej, fågeln brer ut sina vingar, och i samma stund som den långsamt och mödosamt flyger iväg för att låta oss köra vidare kommer en drottning ut ur skogen. I sakta mak går hon, helt oberörd av oss, över vägen. Vi hinner betrakta henne i flera långa sekunder under hela hennes ståtliga gång över till andra sidan vägen. Hennes långa smala gråa ben. Hennes starka rygg täckt av en brun pälskappa. Hon ser kraftfull ut. Hon är mäktig. När hon har gått några meter in bland träden, stannar hon och betraktar oss när vi kör vidare. Det är en älgko. Fågeln på vägen var hennes livvakt. Eller möjligtvis vår? För den, tillsammans med våra

Följ instruktionen...

nyförvärvade kunskaper från avrostningen, räddade kanske livet på oss.

Det är i sådana stunder som man vill stanna tiden. Man vill frysa ögonblicket. Jag förstår nu dubbelt upp varför man kallar älgen för skogens konung. Det är otroligt mäktigt att få uppleva en älg i det fria.

Jag översköljs av tacksamhet. Vilken dag! Vilken upplevelse! Vilket magiskt moment! Jag sitter själv som en drottning på min tron, med min kung, Mats som jag älskar så mycket och får uppleva dessa oföglömliga ögonblick.

Mats sänker farten och vi spanar båda på ömse sidorna om vägen. Finns det fler älgar? Eller andra djur? Inga stora djur får vi uppleva. Bara några få rådjur som lugnt betar på en äng en bit bort från vägen. Det börjar bli mörkare så vi har nytta av de extraljus Mats har fäst på motorcykeln. Natten faller och temperaturen likaså. Vi har återigen nytta av våra el-kläder som en värmesköld mot nattens kyla. I himlen växer en perfekt månskära och Venus lyser starkt bredvid. Jag är välsignad.

Till och med på väg hem har vi en kul tur.

Husen med de tända rummen ser ut som dockhus jag kan titta in i. Det är för mörkt nu för att fortsätta på smala vägar. I Hässleholm bestämmer vi oss för att ta motorvägen hem. Det är som att köra rakt in i en vindvägg. Det var så vindstilla på landet, men här snurrar vindkraftverken för fullt. Jag skakas av turbulens. Jag använder Mats som en sköld, gör mig så liten så möjligt bakom honom och fortsätter att njuta. Han kör bara i 115 km i timmen, men det känns återigen som att jag åker i Warp-fart. Värmen från kläderna, den friska luften i näsborrarna gör mig dåsig. Jag kan knappt hålla ögonen öppna. Jag har varit vaken i över 20 timmar och har upplevt ögonblick av gudomlig inverkan. Det var inte slumpen att det har varit en dag med strålände solsken, och att det låg en molnslöja för solen just när vi körde västerut i solnedgången. Det var inte slumpen att jag såg älgen i gläntan. Det var inte slumpen att fågeln stod mitt på vägen när vi kom körande. Det var gudomlig inverkan och vi är välsignade.

Fler bilder finns att beskåda på BMW MC-klubbens hemsida (D11 Kul På Hjul 2023 – Avrostning):
<https://www.bmwklubben.se/gallerier>

Vill du läsa fler texter av Cécile? Följ gärna henne på hennes Patreon-sida:
 Cécile Tartar Jönsson | Skriver skönlitteratur & skapar läromaterial i svenska | Patreon